

PROGRAM
vid
EDVARD GRIEGS
KONSERT

Måndagen den 7 Mars 1904 kl. 8 e. m.

MEDVERKANDE:

Fru Grefvinnan Aina Mannerheim.
Herr Tor Aulin. Herr Wilhelm Stenhammar.

Edvard Grieg:

1. **SONAT N:o 2, Op. 13 G-dur för violin och piano.**
 - a) Lento—Allegro.
 - b) Allegretto tranquillo.
 - c) Allegro animato.
2. **ROMANSER:** a) Eros.
 - b) Modersorg.
 - c) Det förste möde.
 - d) Udfarten.
 - e) Fra Monte Pincio.
3. **NORSKA DANSER för piano och fyra händer op. 35.**
 - a) Allegro marcato.
 - b) Allegretto grazioso.
 - c) Alla marcia.
 - d) Allegro—Presto con brio.
4. **ROMANSER:** a) Jeg reiste en dejlig Sommerkvæld.
 - b) Efterårsstormen.
 - c) Morgenthau.
 - d) Dereinst.
 - e) Ein Traum.
5. **SOLOSTYCKEN FÖR PIANO:** a) Gangar (ur op. 54).
 - b) Humoresk (ur op. 6).
 - c) Albumblad (ur op. 28).
 - d) Bröllopsdag på Troldhaugen*.

* Kompositens villa vid Bergen.

Konsertflygel af C. Bechstein fr. Abr. Lundquists pianoetablissement.

Abr. Lundquists Kongl. Hofmusikhandel.
Malmtorgsgatan 8.

TEXTER

VID

EDVARD GRIEGS KONSERT.

Eros.

Hör mig, I kjölige Hjærter i Nord,
I, som vil Fryd i Forsagelsen finde:
I går iblinde, I går iblinde,
vil plukke Roser, hvor Roser ej gror.
Årene rinde,
Kræfterne svinde,
hvor er vel Sneen, som faldt i fjor?
Ej I det Tabte tilbage vinde,
Læg Jer på Sinde
da mine Ord:
Favne hende,
som helt gav sig hen,
hende, hvem helt
du dig gav igjen,
favne hende
med al den Ild,
al den Livets
luende Længsel,
som i dit bankende Hjærte bor,
det er den störste —
nej mere end det!
det er den eneste
virkelig store
Lykke på Jord.

Otto Benson.

Modersorg.

Så du ham min lille Dreng
med den lyse, krölldede Lok?
Så jeg på ham længe,
jeg så dog aldrig nok!
Ak, så tom, så tom, så tom
står nu hans lille Vugge,
mens mit stakkels Bryst er fuldt
af Sorg og dybe Sukke.

Milde Jesus, du var hård
da du tog ham bag Stjerneerne små!
Trængte du til Engle?
Ah, Jorden har så få!

Gav du ham et Vingepar
og Himlens lyse Glæde,
hjælp da mig, som ingen har,
o hjælp mig til at græde!

Chr. Richardt.

Det förste Möde.

Det förste Mödes Södme,
det er som Sang i Skogen,
det er som Sang på Vågen
i Solens sidste Rödme.

Det er som Horn i Uren
de tonende Sekunder,
hvori vi med Naturen
forenes i et Under.

B. Björnson.

Udfarten.

Det var en dæmrende Sommernat
et Skib lå tæt under Ö,
hvor dunkle Lunde og hængende Krat
sig speiled i klaren Sö.

Alt gik en forfriskende Morgenluft
igjennem den stille Nat
og Söens Ånde og Græssets Duft
södt havde sig sammensat.

Det dunkle Skib endnu roligt lå,
dets Master mod Himlen stod,
dog havde det alt beredt sig på
at sprede sin Vinge god.

Thi når Dagens förste Gyldenbud
sit Skjær over Åsen gav,
da skulde det Stævne af Fjorden ud
mod det vilde, det fremmede Hav.

Og se! På Dækket foreningsfuld
min unge Husstru sad;
hun var så fager, hun var så huld
som den rødmande Koses Blad.

Hun havde sin Hånd i min ømt lagt,
mens ud i det Fjerne hun så;
hendes Drøm var nu til Gjærning bragt:
vi skulde tilsammen gå.

Langt over Hav til fremmede Kyst,
til Sydens delige Land,
vi skulde vandre i Ungdomslyst
ved Arnos, ved Tiberens Strand.

For hende lå Livet så morgenklart,
så daglangt, så skønbedstrigt,
hun svævede ud på den herlige Fart
som Drømningen i et Digt. —

Gud være lovet hun da ei så
ret dybt i Fremtiden ind;
ei længe derefter hun stille lå
under Møld med hviden Kind.

A. Munck.

Fra Monte Pincio.

Afnen kommer, Solen står rød,
færende Stråler i Rummet henskylle
Lystangslens Glans i uendelig Fyldte,
Fjeldet forklares som Åsyn i Død.

Kuplerne gløde, men længere borte
Tågen langs Markernes blålige Sorte
vugger opover som Glamselen før,
over hin Dal dækker tusind Ars Stør.

Afnen, hvor rød og varm,
blusser af Folkelarm,
glødende Hornmusik,

Blomster og brune Blik.

Tankerne stræver i Farver og Toner
trofast mod det, som forsoner.

Stille det bliver, end dunklere blå,
Himmelen våger og venter opunder
Fortid, som blunder, og Fremtid, som stunder,
usikre Blus i det rugende Grå.

Men det vil samle sig, Roma fremstige
lystændt en Nat for Italiens Rige,
Klokkerne kime, Kanonerne slå,
Minderne flamme på Fremtidens Blå.

Yndig om Hånd og To,
op mod Nygifte To

jabler en Sanger til
Cithar og Fløiespil.
Stærkere Længsler få barnesød Hvilte,
mindre tør vågne og smilte.

R. Björnson.

Jeg reiste en deilig Sommer- kvæld.

Jeg reiste en deilig Sommerkvæld
igennem en ensom Dal.
Så blankt stod Fjeldet ved Solafgang
og blå var Fjorden og grøn hver Lid,
mens Sommerluften
og Birkeduft
strøg om mig blid.

En rankvæxt Jente med røde Bånd
om Flettens vægtrige Guld
på Vangen sad med sit Strikkesti.
En hok af Gleder om hende Høj,
den Vogter stille,
mens Eiv og Klide
glød uden Støi.

Hvad mon hun tænke den Jente rank
i Somren drømmende Kvæld?
Alene, ene i Dalen trang!
Mon Længslen ei over Fjeld sig svang?
Tys, Luren svarer!
Mod Fjeldet færter
en Vernodsklang.

Johns Parken.

Efterårsstormen.

I Sommer var Skoven så grøn, så grøn,
og Kvidderen gik så tunt i Løn.

Da blæste Stormen sin vældige Lur,
det skjæl i den tætteste Blademur.

Og anden Gang han tog Luren fat,
da falmede Skovens grønne Hal.

Men tredje Gang da sank hver Løv,
og Bladene fløj i Slud og Støv.

Alt blev plyndret en Efterårsnat,
nu holder Vintren sit Indtog brat.

Alt er så koldt, så tomt og øde,
mangen en Bøg blev dømt til døde.

Hvor blef du af, du milde Sol?
Stormen har taget din Kongestol!

Blegnet er hver en Rosenblomme,
Somren er omme! Somren er omme!

Men fattigfolk prise Stormens Rov,
lidt Brændsel de sanke til Husbehov,

Og Vintren, som er så streng og hård,
den læger nok selv de slagne Sår.

Den kaster sin Kåbe hvid og blød,
om hver en Vunde, som Stormen brød.

Lad Vintren kun være streng og hård,
der kommer engang så lys en Vår.

Det ved hvert eneste lille Frø:
»For ret at leve, man først må dø!»

Det ved hvert eneste lille Skud:
Engang råber Solen: »Spring ud, spring ud!»

Eja, hvor blir det sødt at se
den første Blomst i den sidste Sne!

Chr. Richardt.

Morgenthau.

Wir wollten mit Kosen und Lieben
geniessen der köstlichen Nacht.
Wo sind doch die Stunden geblieben?
Es ist ja der Hahn schon erwacht.

Die Sonne, die bringt viel Leiden,
es weinet die scheidende Nacht;
ich also muss weinen und scheiden,
es ist ja die Welt schon erwacht.

Ich wollt' es gäb keine Sonne,
als eben dein Auge so klar.
Wir weilten in Tag und in Wonne,
und schliefe die Welt immerdar.

A. v. Chamissa.

Dereinst.

Dereinst, Gedanke mein,
wirst ruhig sein.
Lässt Liebesgluth
dich still nicht werden,
in kühler Erden
da schläfst du gut
dort ohne Lieb und ohne Pein
wirst ruhig sein.
Was du im Leben
nicht hast gefunden
wenn es entschwunden
wird's dir gegeben,
dann ohne Wunden und ohne Pein
wirst ruhig sein.

Geibel.

Ein Traum.

Mir träumte einst ein schöner Traum:
mich liebte eine blonde Maid,
es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit.

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
fern aus dem Dorfe scholl Geläut' —
wir waren ganzer Wonne voll,
versunken ganz in Seligkeit!

Und schöner noch als einst der Traum,
begab es sich in Wirklichkeit:
es war am grünen Waldesraum,
es war zur warmen Frühlingszeit.

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut' erscholl vom Dorfe her,
ich hielt dich fest, ich hielt dich lang —
und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum,
Du lebst in mir durch alle Zeit!
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

Bodenstedt.

Pris 10 öre.